

Új Lant

20 éves

Az Újpesti Baptisták Lapja

2011. FEBRUÁR

XX. ÉVF. 1. (133.) SZÁM

Évfordulóink, 110, 75, 20

A 2011. évünk évfordulók sorát hozta magával. Gyülekezetünk történetében, lapunk életében és személyes életünkben is hálaokok ezek az évfordulók. A megkezdett úton haladva évfordulóink mint felbukkanó mérföldkövek arra készítenek, vegyük észre, hogy bár az idő múlik, életünk változik, generációk mennek és újak jönnek, de az alapelvek, a kitűzött célok nem változnak. A gyülekezet ma is Jézusé, és a gyülekezeti lap írásai ma is a jézusi elvek mentén szolgálják az olvasókat.

Valamikor, a 19. század utolsó évtizedeiben egy aktív, lelkes kis német ajkú gyülekezet élt Újpesten. Mindössze 20-an voltak, de égett a szívük a misszióért. Akkor még a budapesti gyülekezet (ma Wesselényi utca) misszióállomásaként működtek. Már a századfordulón arra gondoltak a *Wiegand Agoston* vezette újpesti misszióállomás tagjai, hogy képesek önálló módon is végezni a missziómunkát az akkor egyre növekvő méretű településen, Újpesten. A budapesti gyülekezet gondjai is növekedtek, így a prédikátor, *Meyer Henrik*

egyre kevesebbet látogatott el az általa alapított újpesti misszióállomásra. *Wiegand* testvér, aki a gyülekezet első felavatott vénje volt, nagyszerű igehirdető és zenész hírében is állt (később a bécsi *Mollard Gasse-i* baptista gyülekezet prédikátora lett). Tulajdonképpen ő szervezte meg a gyülekezeti életet Újpesten, és az énekkar megalakulása is az ő nevéhez fűződik. 110 évvel ezelőtt, 1901-ben azután kérelmezték a misszióállomás önállósulását, amelyhez a gyülekezet mind a 20 tagjának egybehangzó akarata kellett. Ekkor már bírták *Gerwich György* Hamburgból hazatérő prédikátor ígéretét arra, hogy vállalja a kis gyüleke-

zet pásztorolását. Az önállósulás után gyors fejlődésnek indult a kis gyülekezet, egy éven belül megduplázódott a létszám, nagyra nőtt az érdeklődés és a látogatottság is. Még az első világháború előtt megépült az imaház, és benépesült Istent kereső lelkekkel. A német szót rövidesen felváltotta a magyar beszéd. Mindez a fejlődési folyamat 110 évvel ezelőtt indult el gyülekezetünkben.

75 évvel ezelőtt lelkes ifjúság élt az újpesti gyülekezetben. Ekkor már *Pannonhalmi Béla* volt a gyülekezet lelkipásztora, aki lelkesen támogatta a fiatalok aktivitását. Az ifjúság akkori vezetője *Nagy József* volt. *Gedeoniták* néven fiúkör, *Napsugár* névvel leánykör működött, és a fiatalok egy lap indítását határozták el. A *Lant* néven

megjelenő lapot kézzel írták, és a nyomtatás hőskorából ismeretes sokszorosítási formát, az úgynevezett „könyomatost” használták a lap előállítására. Bátorító szavakat írt a lelkipásztor a lapba: „Fogadd szeretettel a bemutatkozó kis lapot! Nyújtsd ki felé baráti jobbod, biztosítsd arról, hogy őszintén örülsz jöttén, s házában ő mindig kedves

Kurdi István rajza

vendég lesz...” De nemcsak ő, hanem a gyülekezet más vezetői is, köztük *Wagner János*, a gyülekezet vénje is támogatta a fiatalok elhatározását. A *Lant* első számában ezt írja: „Legyen hála és dicséret a Mindenhatónak, aki a gyülekezet 35. jubiláris évében ilyen kedves megszólalásokra vezet az ifjúságot!” Figyelemre méltó már az első szám szerkezete is. Találunk benne köszöntő írásokat, verseket (például *Reményik Sándor* *Csendes csodák* című nagyszerű művét), éneket, tanulságos történeteket, gyülekezeti híreket és hirdetése-

(folytatás a következő oldalon)

(folytatás a címloldalról)

ket, és az első számban is olvashatjuk már a „Lantpengetést”. Úgy tudjuk, hogy mindössze öt szám jelent meg *A Lantból*, a harmadiktól már rendes nyomtatással *Baltha János* mezőberényi nyomdájában.

1948-ban, a második világháború után ismét felmerült a gyülekezeti sajtó gondolata az akkori fiatalokban. *Megújult Élet* címmel mindössze egy kiadványt ismerünk ebből az időszakból. *Dr. Révész László* testvér ezt írta a körlevél alcímet viselő kiadványban: „A körlevél megalapítása és keresztülvitele a fiúkor munkájának egyik szerves része. Nem új keletű gondolat, hogy az újpesti baptista ifjúságnak legyen időnként megjelenő sajtója, ha körlevélként is. Megtaláljuk e lap őseit, ha egy kissé talán mélyre is kell a poros iratok közé benyúlnunk. Az első tájékoztatónkat *Lant* címen adták ki az akkori Gedeoniták. A nagy Gedeonitákból lassanként családapák lettek, és az első szerkesztőkből már csak *Nagy János* testvér van a munkások sorában.” *Győri Kornél* testvértől tudjuk, hogy ez a *Megújult Élet* mindössze egy számot ért meg, amiben ő az első „újságcikkét” írhatta meg.

A magyar történelemből közismert, hogy ezután hosszú évekig fagyos idők jártak az evangéliumi sajtóra, amikor egy időre még a háború utáni *Lelki Életnek* is meg kellett szünnie, majd 1957-től szoros cenzúra mellett olvashattuk csak a *Békehírnököt*.

1990-et írtunk. A rendszerváltozás hajnalán újságíró tanfolyamot indított *Gerzsenyi Sándor* lelkipásztor, a *Békehírnök* akkori felelős szerkesztője. Mintegy 15-20 fő jelentkezett a meghirdetett úgynevezett házi újságíró tanfolyamra, amelyet az Aradi utcai székház tanácstermében rendeztek szombatonként közel fél éven keresztül. Akkor már éveken át írtam a *Békehírnök* számára. Érdekelt a téma, és jelentkeztem a tanfolyamra, amit azután el is végeztem. Nyomdatechnikai, tördelészerkesztői, stílusbeli ismeretekkel egyaránt foglalkoztunk, feladatokat írtunk, sok-sok szakmai ismerettel gazdagodtunk. A foglalkozásokon rendszeresen elhangzott a buzdítás, hogy bátran alapítsunk gyülekezeti újságokat. Az év őszén megkerestem a gondolattal gyülekezetünk akkori lelkipásztorát, *Révész Benjámint* testvért, mondván, kedvet érzek egy gyülekezeti lap indítására. Különös arckifejezését ma sem felejttem el, de nem zárkózott el attól, hogy megbeszélje ezt az akkori vezetőséggel. A döntés akkor elég nehezen született meg, végül egy év próbaidőre járultak hozzá a „kísérlethez”, aminek én nagyon örültem. Akadt egy őszinte támogatóm is az ügyben, *Gálmiklós Barnabás* előljáró testvér, akinek a buzdítása erősítette lelkesedésemet. Ezzel az ideiglenes engedéllyel kezdtem hozzá azután a lapszerkesztés munkájához. Az első kérdés az volt, mi is legyen a lap neve. Gyermekekorom óta em-

lékeztem arra, hogy valamikor régen volt egy lap, a neve *A Lant* volt. Erről azért tudtam, mert a lap első két számát édesapám, akkori újpesti fiatal írta kalligrafikus betűkkel. Ez adta az ötletet, hogy kapcsolódjunk a múlthoz, és egészítsük ki az *Új* szóval, így lett *Új Lant*.

Az *Új Lant* először írógépen készült, a cikkek címeit úgynevezett „alfaset” satírozható betűkkel írtuk fel, majd fénymásolóval sokszorosítottunk. 1992-ben vásárolt a gyülekezet először saját fénymásológépet, elsősorban a lap sokszorosítása miatt. Az első fejléct 1991-ben *Kovács István* testvér készítette, 1992-ben *Győri Lajos* testvér új fejléct tervezett. Egy idő után vállalta a cikkek címeinek számítógépes megírását is, amelyet a gépelt cikkek fölé montíroztunk. 1993-ban a Művelődési és Közoktatásügyi Minisztérium a lapot B/EL/133/1993 szám alatt nyilvántartásba vette, amely szerint a lap kiadója az Újpesti Baptista Gyülekezet. Felelős szerkesztője és kiadója: *Nagy Lajos*. Még az év júliusában ISSN-számmal látta el lapunkat az Országos Széchényi Könyvtár (ISSN 1217-4378). 1995-től már számítógéppel szerkesztettem a lapot. Az 51. számtól alkalmaztuk az 1936. évi harmadik szám történelmi fejlécét, 1995 karácsonyától színes a fejléc és az impreszum is *Károlyi János* rákospalotai nyomdász testvér segítségével. Az általa nyomtatott színes fejléccel ellátott mogyorószínű lapra fénymásoltuk az A4-es méretben elkészített mesterpéldány anyagát. 12 éven át a lap tördelését is a szerkesztő végezte. 2003 februárja jelentős változást hozott. Azóta jelenik meg A4-es méretben a nyomdai úton elkészített gyülekezeti lapunk, amelynek tördelését *Nagy Roland* testvér végezte, a nyomtatás a *Károlyi Nyomdában* történt. 2007-től a lap nyomtatása átkerült az O-Pont Nyomdába. 2008 decembere óta pedig a lapot *Papp Szabolcs* testvér tördeli, és ettől az időponttól változott ismét a lap fejléce is az általa tervezett formában.

Visszatekintve az *Új Lant* 20 esztendejére, csak a hála szavával gondolok az elmúlt időre. Hála azért, hogy Isten méltatott erre a munkára, és hogy mára a kezdetleges, írógéppel készített, fénymásolt lapból egy minden szempontból vállalható gyülekezeti újság lett. 20 évi munka nehézségei, örömei most mind itt zsongnak a szívemben. Az úton ez a jubileum egy magaslat, ahonnan visszanezve megszépülnek a nehézségek, de ködbe vész a jövőendő. Éljen az *Új Lant* mindaddig, amíg Isten tervében szerepel! Végezze a munkát bárki, akkor lesz igazán eredményes, ha azt szívből, odaadóan végzi, úgy, hogy abban lelje örömét önmaga és az olvasó gyülekezet is. Legyen lapunk célja és hivatása továbbra is a gyülekezetépítő munka! Az, amiért 20 évvel ezelőtt elindítottuk, kapcsolatteremtés a betűkön át testvértől testvérig, szívtől szívig.

Marosi Nagy Lajos

PÁSZTORLEVÉL

Baptisták vagyunk... Egy nagy lelki család részei

A Magyar Baptisták Világszövetségének jeles ünnepén úgy gondolhatok a gyülekezetre, az egyházra, mint Krisztus drága testére, mint jelenlétének kiábrázolójára. A világon élő keresztyénekre, a nagyszámú Krisztus-követőre, testvéreimre a múltban, jelenben és jövőben. Hálaadással, könyörgéssel, imádsággal.

Megelevenednek a történelem elsárgult lapjairól ismert baptista hitelődeink és a velük kapcsolatos események. Amint *Hubmayer Baltazár Lutherrel* beszél a megtérésről, bemelegítésről. Amikor az anabaptista tanítás sok követőre talált Magyarországon is, és *Fischer András* az északi vármegyékben térítő munkát kezdett, majd amikor az anabaptistákat üldözték Magyarországon is. Emlékezem *Fischer András* 1540-ben bekövetkezett vértanúhalálára, az 1548-as pozsonyi országgyűlés törvényalkotására az anabaptisták ellen. *Bethlen Gáborra* is visszatekintek, aki Erdélyben telepítette le a Morvaországból érkező anabaptistákat (habánokat), és 1621-22-ben kiváltságlevéllel nekik adományozta Alvinc községet.

Vagy amikor *John Smyth*, az angol államegyház üldözöttje több puritán társával együtt Jézus Krisztus példájára bemelegített, és ezzel elindította az újabb kori baptista missziót. A baptisták mind nagyobb szerepet játszottak a vallási és társadalmi életben. Baptista volt *John Bunyan* (1628-1688) író és prédikátor, akinek leghíresebb műve, *A zárándok útja*, *William Carey* (1761-1834), a külmisszió megalapítója, *C. H. Spurgeon* (1834-1892), a keresztyénség egyik legnagyobb igehirdetője.

Immár közelebb érkezve az európai kontinensen *Johann Gerhard Oncken* (1800-1884) munkássága nyomán indult el a baptista misszió, aki 1834. április 22-én társaival együtt bemelegített. A nagy kikötővárost 1842-ben tűzvész pusztította el, s ezt követően néhány, a város újjáépítésében részt vevő magyar iparos is kapcsolatba került az Oncken által alapított hamburgi gyülekezettel. Közülük *Rottmayer János* és több társa elfogadta Jézus Krisztus bűnbocsátó kegyelmét, és 1844. május 20-án bemelegített. Oncken a bemelegítés után *Rottmayer Jánost* és társait azzal a határozott céllal küldte vissza Ausztria-Magyarország területére, hogy tegyenek bizonyosságot a megtalált és elfogadott örömmüzenetről. 1846. május 20-án érkeztek Pest-Budára.

Mi minden következett az azóta eltelt 165 évben? Elismerés és kiutasítás, dinamikus növekedés

és hanyatlás, „izmusok” sorozata, amelyeket túlélve itt vagyunk. Születtek, voltak, vannak „nagynevű” baptisták, akik sokat tettek, fáradoztak közösségünkért, és voltak, vannak névtelenekek, akik imádságukkal, erejükkel részt vesznek az egyház munkájában.

Baptisták vagyunk. Mit is jelent ez ma? Valaki úgy fogalmazta meg, hogy „nyugodt erő” tapasztalható a gyülekezetben. Isten ereje, amely nyugalmat, békét, biztonságot ad.

Mi baptisták – Szentlélekkel betöltött gyermekeiként szolgálunk az Úrnak. Ő itatott meg Lelkével, ő küldött el szolgálatra, ő vezérel szüntelen. Bizonyoságtévő életet élünk. Nem „házalunk” az evangéliummal, de nem tehetjük, hogy ne mondjuk el, hogy ne adjuk tovább azt, amit az Úr velünk tett. Oncken szavaival élve: „minden baptista misszionárius”, tehát mennünk kell, tennünk kell, mondanunk kell!

Mi baptisták csaknem százmillióan vagyunk a világon. Sokszínű, népes közösség. Történelmi múlttal, szolgáló jelennel és biztató jövővel. Mi vagyunk a latinos temperamentumú dél-amerikaiaktól a püspöki rendszerben élő grúzokig, a déli baptisták és a világszövetség sokan, sokfélék.

Mi vagyunk a magyar baptisták a Kárpát-medencében, és a „tengerentúlon” az a csaknem negyvenezer ember, aki küldetését betöltve szolgál. Itthon és a határ túloldalán, Erdélyben, Kárpátalján, Felvidéken, a Vajdaságban, még Ausztriában élő magyarok között is. Ott vagyunk Európa számos országában, Amerikában, Ausztráliában, Afrikában, Ázsiában... magyar baptisták mindenütt a földön.

Mi vagyunk magyarországi baptisták (gyermekeinkkel együtt) az a húszezer ember, akik egy nagy lelki családot alkotunk, több mint háromszáz településen élünk, missziózunk, segítünk, szolgálunk.

Mi vagyunk az újpesti baptisták. Mi, több mint 250 bemelegített taggal, ifjakkal, gyermekeseggel, látogatókkal. Mi, akikre Isten odabízta az Igét, a Szót, a Logoszt, és megígérte, hogy erőt ad, vezet a célba juttatásban.

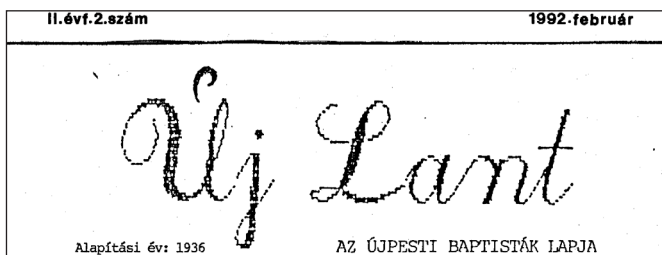
Mi vagyunk? Mi vagyunk? Szükségünk kellene a körnek, egészen kicsinyre zsugorodva, hogy már csak én álljak benne. Ki is vagyok én? Baptista? Nagyszerű dolog. De ez elég? Többre van szükségem, szükségünk.

Ma alázattal, egyenként megállunk az Úr előtt. Végezze először bennünk, majd általunk nagyszerű munkáját! Hogy ő mondhasza rólunk (is) az út végén: ti vagytok az én baptista gyermekeim, akik jöttetek a nagy nyomorúságból, de megtisztítottatok ruhátokat... Enni adtatok az éhezőknek..., megvallottatok hiteteket, jöjjetek, Atyám áldottai!

Mészáros Kornél
lelkipásztor

20 esztendő lapszámaiból

Az első fejléc

Megpendült az Új Lant

A rég letett *Lant* megpendítésének lehetünk tanúi *Új Lant* címen. Minden kezdet vagy újkezdés nehéz... „Nagy munkát vállal az magára, ki most kezébe lantot vesz.” Nehéz idők után vagyunk. Bezártágunkból ajtót, ablakot nyitunk halálon és feltámadáson át mennyei hazánk felé. Szeretnénk sok szép hangon hirdetni az örömhírt, szabadulást, békességet Jézus Krisztusban. Letöröljük az évtizedek porát *Lantunkról*, szakadt húrjait pótoljuk, repedéseit kijavítjuk, felhangoljuk és megpendítjük. Talán a még hiányzó új hang megszólaltatása is ébreszt és munkára serkent. Hadd illeszkedjék be e szerény hang az evangélium győzelmét hirdető tiszta dallamokba! Isten áldása kísérje az *Új Lantot* gyülekezetépítő szolgálatában!

Révész Benjámín

1991. február, I. évf. 1. (1.) szám

Különös gyémánt

Amikor emberekre nézel és meglátod lelküket, akkor meglátod az emberekben felebarátodat. És mikor úgy látod, lelkükön egy különös gyémánt fény ragyog, az a titkos kincs, amelyet Isten szeret minden emberben: az a gyémánt, amely minden embernek az üdvösségre szóló meghívását jelenti – akkor tekinteted Isten szemétől kapta kölcsön fényét, és tudod értékelni embertársaidat.

És amikor fáj, ha ez a gyémánt elsötétül; örömmel tölt el, ha ez a gyémánt felragyog, amikor időt, fáradságot, imádságot, szívedet adod, hogy a homályt eltörölni segíts és a fény jobban ragyogjon; akkor Istenben szereted felebarátaidat, tehát igazán szeretsz.

Jézus már búcsúzni készült – a fű zöldjétől, a mező liliomaitól, édesanyja könnyes tekintetétől, a halászok kérges tenyerétől – tanítványaitól, de mielőtt elbúcsúzott, így szólt: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek, amint én szeretlek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”

Ezeket mondta kétezer évvel ezelőtt az Úr, és azóta is mondja halkán, mindig mondja az Úr. Legyen

ez vezérigénk mindennap! Soha el ne hallgassanak életünkben ezek a pontos, világos, érthető szavak!

Ferenczi Andrea

1997. március, VII. évf. 3. (74.) szám

Órá biztosan számíthatsz

Biztosan te is érezted már: szükséged lenne egy testi-lelki jó barátára, akivel gondjaidat megoszthatod. A belülről feszítő problémák teherként nehezednek rád. A körülötted élőkől várnál segítséget, de fájón tapasztalod: kapcsolataid felszínesnek bizonyulnak, bajaid igazán senkit sem érdekelnek. Megértő, segítő szeretetre volna szükséged, de amikor igazán bajban vagy, nem számíthatsz senkire. Kedves Olvasó! Kérlek, ne keseredj el! Tudok valakit, akihez bizalommal jöhetsz. Jézus mondta: „Aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el” (Jn 6,37). Indulj el Jézus felé! Órá biztosan számíthatsz. Ő igazi barát!

N.L.

1992. november, II. évf. 11. (22.) szám

A fületlen bögre

*Ma este elmosogattam, éppen nyolcra.
Rakosgattam a bögréket fel a polcra.
Kettő van fületlen, de előlről szépek
Egészen olyanok, mint a többi épek.
Csak a fületlen részét hátulra kell tenni,
S nem kell azt a hibát úgy szemügyre venni.*

*Most eszembe jutott sok felebarátom:
Hogyha képletesen fületlennel látom,
Úgy teszem-e őket életem polcára,
Hogy ne lássak mindig arra a hibára,
Hanem csak a szépre, hanem csak a jóra?*

*Mert csak ha úgy térek nyugovóra,
Akkor tesz el úgy az igazságos Isten,
Ahogy a bögréket rakosgatom itt lenn –
A mennyei polcra nagyirgalmú szemmel,
Hátrafelé az én letörött fülemmel.*

1991. június, I. évf. 5. (5.) szám

A második fejléct Győri Lajos tervezte 1992-ben

A második fejléc 1936-ból

„Mások megtehetik, te nem...”

„Ha a bűnöket számon tartod, Uram, ki marad meg akkor? De nálad van a bocsánat!” (130. zsoltár 3.)

Amikor úgy érezzük, hogy körülöttünk elromlanak a dolgok, akkor ez sokszor a mi lelkiállapotunkat tükrözi. A Bírák könyve 11,1-10. verseiben olvashatjuk, hogy Jeftét testvérei gonoszul elűzték és megalázták, de ő nem lázadt fel, hanem elfogadta sorsát.

Sokszor csodálkozom, hogy régi történetek napjainkban is hányszor megismétlődnek. Ma is előfordul, hogy valakit valamilyen szolgálatból, tisztségből kizárják, úgy gondolom, valamennyiünkkel történt már hasonló. Amikor mellőztek, félreértettek, esetleg megaláztak, sokszor megsértődünk – talán azért, mert többre tartottuk magunkat másoknál.

De hiszem, hogy az ilyen dolgok nem büntetésként adatnak, hanem azért, hogy ezek által Isten végül győzelemre vihesse életünket. Ha az Úr hívott el bennünket, és ő uralja szívünket, akkor a sérelmeket is alázattal kell elviselnünk, mert Mennyei Atyánk csak úgy tud munkába állítani bennünket, hogyha egyre inkább szeretnénk hasonlítani Fiához, Jézus Krisztushoz. Isten gyakran megengedi, hogy másokat dicsérjenek meg a te munkádért, mások legyenek naggyá, miközben téged megtart kicsinynek. Mások talán dicsekszenek önmagukkal, de neked a Szentlélek nem engedi meg, hogy így tegyél. Egy traktátus címe jut erről eszembe: „Mások megtehetik, te nem...”

Amikor az ammoniták ellen harcba kellett szállni, a gibeoniták visszahívták Jeftét, hogy ő legyen a vezérük. Ő pedig nem volt bosszúálló, elfelejtette sérelmeit, mert tudta, hogy az Úr hívta el erre a szolgálatra. Szomorúan hallom sokszor, hogy testvér testvérral szemben haragot tart, kerülnek egymást, még azt is mondják ilyenkor, hogy „nem haragszom, csak nem tudok felejtetni”. Isten a háta mögé vetette minden bűnünket, akkor mi miért nem tudunk felejtetni?!

Meg kell értenünk, hogy ne hasonlítsuk másokhoz magunkat. „Neked nem engedi azt meg Istened, az Úr!” – olvassuk 5Móz 18,14-ben egy másik bűnnel kapcsolatban. Hadd vonatkoztassam ezt

most a haragtartásra! Ha úgy érzed, hogy megbántottak, megaláztak, felejtsd el, ahogy az Úr is elfelejti a megbánt bűneinket!

Ha lehetséges, amennyire töletek telik, éljetek minden emberrel békességben! (Róm 12,18)

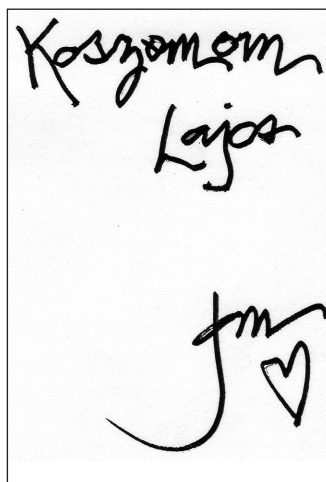
Czihát Károlyné

2000. szeptember, X. évf. 4. (94.) szám

Gyülekezetünk vendége volt Joni Eareckson Tada

„Az életem olyan volt, mint a porcelán, nekem nagyon kedves. Tele porcelánigérekkel mindenről, ami lehetett volna belőlem, de a törékeny dolgok megcsúsznak és leesnek, ahogy mindenki tudja, és amikor az életem nagy zajjal leesett, a könnyeim kicsordultak. De nem sír-e mindegyikünk, ha a szép dolgok eltörnek? Nem sóhajtunk-e mindnyájan ilyen nagy veszteségnél? De az Úr Jézus felszárítja a könnyeidet, ahogy megmondta, mert ő volt az, aki összetört a kereszten. Jézus Krisztus azonban nem porcelánherceg. Ígéretei nem törnek el, szent igéje megmarad, és biztos szeretetét senki sem tudja megingatni. Ha tehát az életed darabokra tört a bánattól, a fájdalomtól és a bűntől, gyógyító szeretete le fog nyúlni hozzád, és újra egészsé tesz!”

Mosolygó arccal beszélt *Joni*. Kedvesen, közvetlenül. Érdeklődött az újpesti gyülekezet felől is. Amikor a *Hajlékunk* című színes füzetünket közösen átlapoztuk, örömet fejezte ki: „Örülök, hogy egy ilyen gyönyörű templomban beszélhettem Jézus Krisztusról.” Megismerkedett a *Békehírnök*, az *Új Lant* és a *Baptista Hírlevél* egy-egy példányával is. Beszélgetésünk végén a szájába tett filctollal egy könyvét így dedikálta az interjú emlékére:

1994. november
IV. évf. 11. (46.) szám

Az első fejléc 1936-ból

A mi Rózsika nénink 90 éves

Kórházban fekszik egy komoly combnyaktöréssel, mégis amikor meglátogattam, felcsillant a szeme. Egyetlen percig se panaszkodott, nem tett fel kérdéseket, hogy miért kellett ennek így történnie, miért nem ünnepelheti körünkben a 90. születésnapját itt az újpesti gyülekezetben, az egyetlen családjában.

– *Hogy érted azt, Rózsika, hogy az egyetlen családod, nem a szüleidre és a testvéreidre gondolsz így?*

– Tégláson születtem, elég régen, 1921. január 13-án. Tízen voltunk testvérek, kilencen fel is nőttünk, de a gyerekkoromból semmi szépre sem emlékszem. Nagyon nehéz volt. Édesapám egy keményen ivó, nagy, erős, istenkáromló, semmi jóra nem hajlandó ember volt. Nagy betyár. Hárman voltak ilyenek a faluban. Már 13 évesen én dolgoztam apám mögött. Nagy rendet vágott, nehéz volt a kévekötés mögöttes. Mondták is, hogy amilyen kis „güzüke” vagyok, milyen szépen dolgozom. Édesanyám bigott módon ragaszkodott vallási dolgaihoz, ami engem igen taszított.

– *A nagyobb családban senki se volt, aki igazi istenhitre vezetett volna?*

– Édesapámnak volt egy lánytestvére, ő hívó volt, ott élt a faluban. Úgy emlékszem, hogy a vasutas Béke bácsi, aki misszionárius volt, ő lett a második férje. De én nem voltam kíváncsi Istenre soha, sőt még onnan is elmenekültem, ahol ez szóba került. El is jöttünk otthonról mindnyájan elég hamar. Persze ez akkor így volt szokás a szegény családoknál, mentünk szolgálni, ki merre látott.

– *Hány éves voltál, amikor elkerültél otthonról?*

– Ez még a háború előtt volt, hogy feljöttem Pestre cselédnek. Úgy 18 éves lehettem.

(Sírva fakad, majd bocsánatkérően néz rám.)

– Ne haragudj, furcsák ezek az emlékek, volt ez idő alatt jó és rossz is. Nagyon sokan kihasználtak, emberszámba se vettek. Sok helyen volt külön szobalány, szakácsnő, de engem legtöbbször mindenesnek vettek fel. Nem volt ám ott munkaidő, csak munka. Kora hajnaltól késő estig. Bizony... Meg a cselédpiac. Oda kiálltunk, és mint az állatokkal, úgy bántak velünk. Adtak vettek bennünket, a munkavállalókat. Jött a „naccsága”, aztán válogatott köztünk... Így kerültem a családokhoz.

– *És hogy kerültél az újpesti gyülekezetbe?*

– Egy lánytestvérem, Pálfalvi Margit és én voltunk itt Pesten, ő megtért itt. Hívogatott, hogy jöjjenek el én

is, de én vonakodtam nagyon. Én aztán nem! De Isten mégis kegyelmes volt velem. Tudod, már akkor nagyon szerettem olvasni. Egyszer – már nem is emlékszem, hogyan – a kezembe került egy Nagy József-könyv Ifjak a Mester lábánál címmel. Hát én azt csak olvastam, olvastam, és nagyon megérintett. Ültem a konyhában, ahol szolgáltam, és nem bírtam letenni. Hirtelen azt éreztem, hogy összeszűkül köröttem a világ és hogy én vagyok benne a legbűnösebb ember, a világon a legbűnösebb... akkor rám szállt Isten Szentlelke. Menekülni akartam az érzés elől, és akkor már eljöttem ide. De nem ám ímmel-ámmal, ha-

nem nagy örömmel, hogy van menekülés a bűneim alól! Aztán bemerítkeztem, és sokat jártam a Lánykörbe, amit idősebb Szabó Juliska vezetett. 1943-at irtunk, azóta én hűségesen ide járok. Ez a gyülekezet az én családom.

– *Milyen lelki élményekre emlékszel?*

– Itt nagyon gazdag lelki élet folyt mindig. Kovács Géza, Mészáros Sándor, Haraszti Sándor lelkipásztorok sokat foglalkoztak velünk. Sok éneket tanultunk, gyakran jártunk kirándulni, és egyre jobban erősödött a közösségünk, és én is egyre több örömet kaptam itt az Úr és a testvérek által. Az udvaron, a nagy fa körül régen egy nagy kőasztal volt s a Lánykör-estéket ott tartottuk. Tudod, ez számomra még mindig

megmagyarázhatatlan és felfoghatatlan, hogy Isten mennyire szeret... és én meg hogy viselkedtem vele...

– *Voltak megtapasztalásaid?*

– Isten mindig nagyon vigyázott rám. Például amikor bejöttek az oroszok. Akkor Kiskunfélegyházán éltem. Jöttek a katonák, és az utcáról szedték össze a nőket erőszakkal. Épp hazafelé tartottam. Rám szóltak, hogy én is... de elfutottam. Be a házba a teknő alá. Ott vacogtam, de Isten megmentett. Nem találtak meg. Egy másik alkalommal is... oroszok verték az ajtót, ijedtemben kiugrottam az ablakon, és a nagy hidegben egész éjjel a bokrok között bujkáltam a puskalövések között. Aztán reggeltájt bekopogtam egy házba, hát onnan is oroszul szóltak ki. Rohantam tovább. Végre egy család befogadott. Meleg ágyba dugtak... megmenekültem. De így volt ez a mostani balesetnél is. Karácsony első napján elfelejtettem, hogy 10-re kell csak jönni, hát visszafordultam. Amint mentem, azt láttam, hogy egy dobozból csillogó színes csillagok szálltak ki előttem, aztán cikcakkban mentem, mintha valaki lökdösött volna, és felborultam. Senki se járt arra. Még korán

volt. Csak feküdtem ott, de Isten úgy intézte, hogy valaki a távolból meglátott. Megmenekültem megint.

– *Megengedsz egy bizalmas kérdést?*

– Mondjad csak!

– *Sose szeretted volna férjhez menni?*

– Hát az úgy volt, tudod, hogy engem a fiúk sose érdekeltek. Én, hidd el, futottam előlük! Bújtam előlük. Ha valamelyik közeledett volna, én máris tudomására hoztam, hogy nem érdemes. Én nem... én nem akarom. Volt olyan is, akivel leveleztem, aztán mégse...

– *Gyerekekre se vágysz soha?*

– Na arra igen, én rajongtam a gyerekekért, és képzeld el, hogy Isten meg is adta őket! Minden helyen, ahol szolgáltam, meg a szomszédokba is jártam a gyerekekhez, úgy szerettek, meg én is őket. A főorvos gyerekeihez német nevelőnő járt, mégis tőlem akarták megtanulni a betűvetést. Meg sok szép versre is tanítottam őket, mert azokat nagyon szeretem még ma is. Tudok ám sokat! Kívülről! Mondtam is a gyerekeknek mesés verseket is. Hát azok meg ott ültem köröttem, és míg én mondtam nekik a verset, ők simogatták meg fonogatták a hajamat. Ezt én nagyon szerettem. El se hiszed, milyen jó volt.

– *Akkor könnyen tanultál bibliaverseket és zsoltárokat is?*

– Bizony! Szerettem azokat is nagyon. Sokat tanultunk régen is. Mészáros Sándor-, *Gerzsényi Sándor*-versek... meg én is írogattam sokat. Meg a bibliai kérdések is mindig izgattak. Ma is, ha nem értek valamit... megyek, kérdezem.

– *Aktív missziózó hírében állsz. Mire emlékszel vissza legszívesebben?*

– Segíteni akartam az erdélyi magyar testvéreken. Sokszor átmentem, főleg Nagyváradra. Éjszaka utaztam. Sok csomagot, élelmiszert és Bibliát vittem át Erdélybe, amikor még nem volt szabad. Egyszer a vonat függőnye mögé dugtam a szatyrot, amibe a Bibliák voltak, de ott felejtettem – talán valaki megtért –, legtöbbször azonban sikerült, nem vették észre.

– *Úgy tudom, gondod volt a leprásokra is.*

– Igen, még a drága *Dobner* testvér beszámolója nyomán ismertem meg a Lepramissziót. Először a Szabó József utcai református központban, majd később az Alagi téren dolgoztunk. A *Dobos tiszteleteshez* hasonló embert talán nem is ismerem. Csupa szív, okos, bölcs ember volt. A Jóatyám adott neki hosszú életet, 103 éves korában ment el. Szerettem ott dolgozni.

Miközben beszélgettünk, megszólalt egy nagy csendő, majd a hangosbeszélő: főorvosi vizit, mindenki menjen el. Én is elkészöntem. Amikor gratuláltam a születésnapjához, betegtársai el se hitték, hogy a mi Rózsika néink már 90 éves! Áldja őt meg Mennyei Édesatyánk minden szeretettel és kegyelemmel, amire csak szüksége van!

Salyámosy Éva

Az én jubileumom

Gyülekezetünk lapja szép évfordulóhoz érkezett, az *Új Lant* immár huszadik éve jelenik meg, elődje pedig 75 éve, 1936-ban került először kiadásra. A jubileum visszatekintésre indított engem is, s nem kellett sok idő ahhoz, hogy eszembe jusson az én évfordulóm, a kerek tíz évvel ezelőtti bemelegítésem.

Tíz év. Hosszú idő. Mégis visszatekintve egy röpke pillanatnak tűnik az egész. Jól emlékszem az alkalomra, amikor először léptem be az imaház ajtaján. Egy karácsonyi istentisztelet volt, nagy zenekarral, ünnepélyes hangulattal. Furcsa volt számomra az első élményem a baptistákról, szokatlan istentiszteleti rend, de még meglepőbb, hogy idegen emberek jöttek oda hozzám kezefogni és üdvözölni. Hazugság lenne azonban, ha azt mondanám, hogy az életemben hirtelen minden megváltozott volna. Egy érdekes élmény, s nem több volt számomra az a karácsony. Mégis egyre többször el-eljöttem a gyülekezetbe, hamarosan pedig az ifjúsági órákat is elkezdtem látogatni. Akkor még nem értettem, hogy mi az, ami elvezet ide minden héten – nem itt voltak a barátaim, és különösebben nem is vonzott a dolog –, utólag láttam csak meg, hogy Isten terve volt mindez.

Közel másfél évvel az után a bizonyos karácsony után egy nyári evangelizáción fogadtam el Jézus Krisztust személyes megváltómnak. Elkezdtem törekvők órájára járni, és néhány hónap múlva, 2001 húsvétvasárnapján bemelegítkeztem. Észrevétlenül telt el azóta ez a tíz év, de jó megállni és visszatekinteni rá, mert utólag sok mindent másképp látunk már. A próbákat és terheket, melyeken átvezetett Isten, a kérdéseket, melyekre válasz érkezett, és a hitet, mely napról napra növekedett. Hálás vagyok Istennek, hogy megtartott az elmúlt évtizedben, s nemcsak hogy megtartott, hanem áldásaival vett körül, s lelkileg mindig többet és többet adott. Hálás vagyok, hogy megbocsátotta bűneimet és tévedéseimet, s mindig megadta az újraindítás lehetőségét.

Kíváncsi vagyok az előttem álló évtizedre. Próbák, kérdések és kísértések jönnek továbbra is, de örömmel tölt el a tudat, hogy ezekhez immár sokkal megerősödtebb hittel állhatok hozzá. Az évek, évtizedek telnek, amit felfoghatunk keseregve is, én azonban arra bátorítok mindenkit, hogy adjunk hálát minden olyan évért, melyet Istennel járva tölthetünk el.

Rencsényi Áron

Újpesti bemutatkozás

Fotó: Mészáros Péter

Salyámosy Éva vagyok, az asszonynevem Salyámosy Gáborné. A férjem 20 éve halt meg, és azóta özvegyen élek. Három gyermekkel ajándékozott meg minket az Úr, közülük kettő már a mennyben van. A fiamat 25 évesen vesztettem el, az egyik kislányom még születése előtt hunyt el. Egyetlen lányom pedig a férjével és két

leányunokámmal (10, 13 évesek) nem messze lakik innen. Édesanyám 84 éves. Az egész családban a fel- és lemenőket is számolva én vagyok az egyetlen hívő. Kevés számú rokonaimat könnyű számba venni, de biztos reménységem van az Úrtól arra, hogy ők is a hit útjára fognak lépni.

Amikor 1993-ban megtértem, én nem is tudtam, hogy létezik baptista egyház. Az Úr azonban úgy döntött, hogy ide helyez, és a budafoki gyülekezetet jelölte ki a számomra, ahol 1995-ben bemelegtem. Oda jártam 15 éven át, és talán ott is maradtam volna örökre, ha nem kellett volna napi három órát utaznom. Ezt 15 évig szeretettel és hálával tettem.

Szinte friss megtérőként kerültem a médiába, hogy a Duna Televízióban az Úrról készítsék műsorokat. *Kulcsár Tibor* lelkipásztortól tanultam meg a mediaképes igehirdetést, amiért ma is nagyon hálás vagyok. Médiamunkámat Isten megáldotta. A MERA rádióban is közel 15 éve szolgálok, hetente van egy félórás műsorom.

Két és fél évig a Wesselényi utcai gyülekezet tagja voltam, és most ide, Újpestre – hitem szerint a következő szolgálati helyemre helyezett az Úr, mert én úgy gondolom, hogy a szolgálat útját járom.

Egyéb területen is örömmel szolgálom az Urat. Missziós utakra járok, vállalásom van a cigánymisszióban, szórványgyülekezetet látogatok... Meg nem érdemelt módon, de nagy örömmel vettem át a televíziós és irodalmi díjakat is. Ezek bátorítanak a munkáimban, mert úgy gondolom, hogy az Úrtól vannak.

Szeretném előre megköszönni a gyülekezet kedves, befogadó szeretetét, melyre nekem nagyon nagy szükségem van, hiszen egyedül élek és sok-sok dolgot csak a lelki testvéreimmel tudok megosztani. Hálás vagyok a szeretetért, és boldog vagyok, ha én is szerethetek.

SÉ

Hírhozó – hírvívő

♦ **Újévi orgonaestet** tartott január 6-án gyülekezetünk orgonistája, *Tóka Ágoston* testvér. A sok helyről jelen levő érdeklődő gyülekezet előtt felhangzó művek: *J. P. Sweelinck: Allein Gott in der Hoh sei ehr variációk*; *J. S. Bach: c-moll triószonáta*; és *Liszt Ferenc: Weinen, Klagen, Sorgen, Zagen variációk* művészi megszólaltatása lélekelvő hatást gyakoroltak a testvéri hallgatóságra. Ágoston a műveket szóbeli magyarázatokkal kötötte össze. A monumentális Liszt-műben fel-felbukkanó koráldallam szövege: „Mind jó, amit Isten tészén” (BGyÉ 281), hitünket mélyítette. Így kapcsolódhatott össze ezen az estén a művészi orgonazene és a gyakorlati hívő élet. Ebben erősítették az orgonaestet hallgatóit a gyülekezet lelkipásztora, *Mészáros Kornél* testvér igei gondolatái is.

♦ **Újpest keresztyén egyházai** az idén is megtartották az ökumenikus imahetet. Az imatémák összeállítói, a Jeruzsálemben élő Krisztus-hívők arra hívták fel a világ keresztyénségét, hogy fedezzék fel újra azokat az értékeket, amelyek közösséggé formáltak az első hívőket, akik *kitartóan részt vettek az apostolok tanításában, a testvéri közösségben, a kenyér megtörésében és az imádságban*. A Fasori református templomban megtartott központi ünnepség az EU soros elnökségének egyházi megnyitója is volt, ahol *dr. Mészáros Kálmán* egyházelnök képviselte a baptistákat. Újpesten a történelmi egyházak minden este más felekezet templomában gyűltek össze az ige meghallgatására és az imádságra. Január 17-én a főtéri katolikus templomban lelkipásztorunk, *Mészáros Kornél* testvér hirdette az igét. Imaházunkban a csütörtöki istentiszteleten *Legeza József* görög katolikus paróchus lelkész prédikált. Fiataljaink a káposztásmegyeri katolikus templomban énekeltek.

♦ **Dr. Révész Lászlóné sz. Kegyes Teréz**, gyülekezetünk volt tagja életének 78. évében hunyt el. Mintha életét valóban meghatározta volna a neve: nagyobb részét kegyes szolgálatban, a betegápolásban töltötte. Szüleit, sógornőjét, férjét, majd súlyos cukorbeteg fiát, *Lászlót*, később második férjét, *dr. Zátonyi Árpádot* gondozta, akivel a pasaréti református gyülekezetet látogatták. Testvérnőnkre úgy emlékezünk, mint aki szívesen vette ki a részét a gyülekezeti munkából.

♦ **A Magyar Baptisták Világszövetségére** emlékezünk február 6-án 17 órai kezdettel a váci imaházban, ahol a Budapesti Egyházkerület északi területén élő gyülekezetek tartanak közös istentiszteletet. Szeretettel várják az újpesti baptistákat is.

Új Lant

Az Újpesti Baptista Gyülekezet Lapja
Alapítási év: 1936

Szerkeszti:

a szerkesztőbizottság

Felelős szerkesztő:

Marosi Nagy Lajos

Tördelte: Papp Szabolcs

Készült az O-Pont

Nyomdában

Felelős vezető: Győri Énok

ISSN 1217-4378

www.ujpest.baptist.hu/ujlant